

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๖ เดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑๒ มูลค่าข่าว ๑๔๕,๗๑๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ตรงไป-ตรงมา

• ทพ.พิชัย ปิคุงศ์

ความภาคภูมิใจ ของคนเป็นพ่อ

ชีวิตของคนเราทุกคน คงมีความรู้สึกภาคภูมิใจมากมายหลายสิ่งและ
ความภาคภูมิใจของแต่ละคนคงไม่เหมือนกันในทุกสิ่ง แต่ความประทับใจ
ในความภาคภูมิใจต้องมีเหตุการณ์ที่ไม่มีวันลืมในต่างกรรมต่างวาระ
ผลึกเหมือนหลายๆ คน พออายุเริ่มมากขึ้น นึกถึงภาพในอดีต มันใจในความ
ภาคภูมิใจของตัวเองตั้งแต่จำความได้ อย่างแรกคือ ภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นคนไทย
อยู่ใต้ร่มพระบรมไทยอิสมาการของในหลวง ศูนย์รวมจิตใจของคนไทย ความรักใน
เมืองไทย ยิ่งอายุมากขึ้น ยิ่งมั่นใจว่า ไม่มีที่ไหนบนโลกนี้ จะมีความสุขเท่าอยู่ในเมืองไทย
นอกจากความผูกพันเรื่องราวของเมืองไทย ผมยังจำความได้ว่า เกิดมาเป็น
คนจังหวัดฉะเชิงเทรา ลูกหลงพ่อโสธร ที่มีสไตล์ประจำจังหวัดว่า **พวกกูแปดริ้ว**
เป็นความภาคภูมิใจเพราะผมมีพรสวรรค์มากมาย มีเพื่อนที่รู้ใจที่ส่วนใหญ่เป็น
คนแปดริ้ว ที่เรียนร่วมกันมาตั้งแต่เด็ก โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ทุกวันนี้ผมยังกลับไป
เยี่ยมเยือนสถานที่เก่าๆ ทำให้ผมมีความภาคภูมิใจ ความเจริญก้าวหน้าของตัวเองถ้าไม่มี
โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ก็ไม่มีคนชื่อ หมอเนก คนแปดริ้วรักและภาคภูมิใจในประเทศไทย
พูดถึงสถานที่ ยังมีโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ที่ผมโชคดีมีโอกาสได้เข้าไปเป็น
ตอ.รุ่น 36 ได้รู้จักเพื่อนมากมาย มีความผูกพันกับคุณครู โรงเรียนและอื่นๆ อีก
มากมาย ไม่เคยลืม เพลงปิ่นทนต์ ที่ยังซาบซึ้งตรึงใจกับชีวิตผมตลอดกาล ความรัก
ความผูกพันมากมายเกิดขึ้นในโรงเรียนเตรียมอุดม เพื่อเนกมากมายที่เคยเรียน
เคยเล่นกีฬาด้วยกัน ยังเป็นเพื่อนที่ไม่มีวันลืมจนวันตาย และมีประวัติศาสตร์มากมาย
ที่เป็นเรื่องของความภาคภูมิใจ

ส่วนมหาวิทยาลัยแน่นอน ผมเป็นลูกพระแก้ว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เรียนหมอพื้น 6 ปี ใช้ชีวิตอยู่ในรั้วจามจุรี อย่างมีความสุข ชีวิตในจุฬา มีเรื่องราวมากมาย
ที่ไม่มีวันลืมได้เพราะประวัติศาสตร์ที่เคยต้องใช้ชีวิตร่วมกัน 6 ปีเต็ม แต่ละคนเป็น
เพื่อนร่วมอาชีพ และยังรักยิ่งผูกพัน ไม่เพียงความภาคภูมิใจ แต่ทั้งความประทับใจ
ความผูกพันและอื่น ๆ อีกมากมายที่ทำให้ทางได้นอกสถาบันอันเก่าแก่อย่าง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พอจบมหาวิทยาลัยเป็นหมอพื้น ต่อมากล้าหาญทำงานไปเรียนนอร์มคัล
ที่อังกฤษ สกอตแลนด์ ที่มาเต็มมันใจ ๆ อยากพาประเทศไทยไปบอลโลก ถึงจะไป
ไม่ถึง แต่ก็ภาคภูมิใจที่นำจะเป็นคนไทยคนเดียวที่จบปี-ไลเซน แล้วไม่มีโอกาสทำ
ฟุตบอลในเมืองไทย ต้องเลิก แต่ก็ยังมีเรื่องภาคภูมิใจคือเรื่องราวของฟุตบอลไทย
เมื่อไหร่เจอคนพูดความจริง รับรองสะเทือนไปถึงวงการ

สำหรับความภาคภูมิใจในวัยชดเชยคงหนีไม่พ้นเรื่องครอบครัว เพราะลูก 4 คน
กำลังจะจบ ทุกคนล้วนมีเส้นทางของตัวเอง ลูกคนโตเดินตามรอยพ่อเป็นผู้ประกาศข่าว
บรรยายเกมกีฬา เล่าข่าวทางทีวี จัดรายการวิทยุและเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์
ในขณะที่ลูกชายคนที่ 2 เพิ่งจบหมอศิริราช เกียรตินิยม อันดับหนึ่ง คนที่สามเป็น
ลูกสาวเรียนอยู่หอรามมา ปี 3 และลูกสาวคนสุดท้ายเรียนหมอพื้นอยู่ที่มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ปี 2

ผมขอเขียนความภาคภูมิใจของลูกๆ เลียนแบบคุณวณิช จรุงกิจอนันต์
อดีตนักเขียนชื่อดังที่เป็นแฟนพันธุ์แท้ของลูกทุกครั้งทั้งจบปริญญา ในฐานะ
คนเป็นพ่อ เข้าวันเสาร์ ผมไปถ่ายรูปรับปริญญากับลูกชายคนที่ 2 ที่รับปริญญาตรี
หมอศิริราช ได้เกียรติยศอันดับหนึ่ง ผมขอเขียนเรื่องลูกชายตัวเอง เพราะเป็นแฟน
พันธุ์แท้ของลูกชาย แต่คงไม่มีอะไรในชีวิตของคนเป็นพ่อที่จะมีความสุขเท่ากับ
ความสำเร็จของลูกตัวเอง

ผมในฐานะคนเป็นพ่อจึงอนุญาตเขียนบทความขึ้นนี้อาจมีความสุขครับ

